

ОКРИЛЯВАНЕ

„Вие сте вдъхновяваща!“, каза той и ми връчи грамотата в телевизията, след ефир. Защото аз не успях да отида на официалната церемония по награждаването.

Имах си грижи със здравето на моята майка.

Взех я, благодарих и я прибрах в чантата.

Тръгнах да се прибирам.

Ходя си по тротоара, мисля, гледам и по едно време на метър пред мен видях локва.

А в локвата – гълъбче.

Бяло като сняг.

Невинно гука и пие водичка.

Внезапно изпод близката кола долетя котка.

Разсече въздуха с яростта на стихия.

И директно ухапа гълъба за вратлето.

Беше бърза и ловка, яка и груба.

Прикова птичето към паважа.

Раззина зловеща уста.

Удари го с лапа, завладя го хищно... Цялото.

Одра главичката му, впи в него нокти като безброй ножове.

Имах чувството, че всеки момент ще насече крилцата му с кървящи рани.

За по-малко от минута стана зловещо за гледане.
Развихах се, размахах ръце, развъртях чантата...
Кръвожадната котка още по-силно стисна гълба и започна да го влачи, като ровеше настървено в жаравата на угасващото му телце.
Беше брутално. Ужасно за гледане!
Гълъбчето не се предаваше, бореше се отчаяно, опита спасение всякак ...
Сражаваше се!
Котката обаче нападнаше неумолимо.
Беше жестоко, диво, огнено мятане.

Смъртта изглеждаше неизбежна.
Краката ми се подкосиха...
Безпомощно гледах как от малкото телце хвърчат перушина и прах.

В един миг, като от сън причудлив, не разбрах и аз как точно стана...
Гълъбчето се отскубна и макар и мъчително, се оттласна от земята.
Крещях безгласно в себе си и имах чувството, че всеки миг бялото птиче ще падне отвесно в устата на разярената котка и ще бъде разкъсано.
Очите ми плуваха в сълзи и не бях съвсем сигурна, че виждам правилно.
Но гълъбчето сякаш... май наистина приличаше на нещо, което хвърчи и се задържа във въздуха.
Първо леко, несръчно, зашеметено...
А после запърха усилено, разгъна се.
С последните си останали силички то се напегна да овладее крилцата си...
И не падна.
Полетя!
Падаха само сълзите ми.
И всичките бели гълъби на душата ми лудо препуснаха с малката птичка.

Чудо...

Беше чудо!

Изглеждаше нереалистично, но се случваше точно пред очите ми.

Винаги, винаги ще го помня!

Уникален феникс урок!

Още кълве сърцето ми...

И очите.

Как се издигаше това гълъбче нагоре и все по-нагоре към храма, към ефира и слънцето...

С една причудлива, валсова грациозност.

И сякаш за него нямаше граници.

Гледката беше красива като никоя в живота ми досега.

Гълъбчето се спаси.

Не се остави да бъде изядено.

Не умря накъсано пред мен в схватката с хищника.

Спасението, неизвестно как, стана факт.

А злокобната котка драсна земята, просъска с мрачна омраза...

После се оттегли и изчезна като призрак.

Камбаните онемяха.

Листата се превърнаха в светулки.

Дърветата спряха вятъра.

Пространството се изкриви под формулата на невъзможното.

И... Светът застана на мястото си.

Изпълних дробовете си с въздух, прошепнах името на Бог!

После седнах на бордюра и се разплаках.

Докоснах бялата перушинка.

Събрах я от улицата.

Погалих я, задържах я нежно в длани.

И ми се прииска да си я взема.

Потърсих салфетки в чантата, но вместо тях, видях грамотата:

„Най-добра здравна телевизионна рубрика – 2019“

И някак ме сполетия осъзнаването, че всъщност през изминалите 20 години, а и в книгата, която сега държите в ръце, аз все за тази героична бяла купчинка пух и пера... пиша, разказвам, трептя.

Живот, стрес, болести, срещи, раздели и диагнози...
Идват. Сграбчат ни.
Хвърчи перушина наляво-надясно, падат листа, прах и сълзи.
Острият клон на съдбата къс по къс кълве от плътта ни.
Тя се дави... Борба е. Епично е.
Животът се бори и вярва, че смърт няма.
И с любовта е същото.
И точно за тая вяра и за тая любов все ми е думата.
Все за нея разказвам, все нея търся.
Все за тая надежда, която възкръсва, пиша.

И не, не аз съм вдъхновяваща.
А той... Животът Е!
Вдъхновяващ!

Не можем да прогоним всичките разярени котки... и лешояди.
Но можем да вкараме живителен сок в сухите вени на всяка мечта.
Можем да намерим онази история, която мълниеносно влиза в сърцето...
И учи,
че никой, никой, никой
никога, никога, никога
не може да отнеме крилете ни!

Защото магията на спасението е факт.
И чудесата се сбъдват, аз зная!
Докосвам ги с моите ръце.
Вярвам в спасението, държа го в шепи, пълни с бял пух и пера.
Чувствам радостта от крилете,
свободата сияе,
просторът се връзва в мен и грее...

Като хвърчило към рая.

От автора

Живеехме на първия етаж. Затичах се презглава нагоре по стълбите. Изстрелях се, изобщо не знам накъде точно и защо – просто трябваше да тичам. Носех се по-бързо от Джеси Оуенс, обезумяла от болка, в лабиринт от страх. Бях ураган. Въртах се по стъпалата и превземах етажите, по-бърза от вятър.

И изведнъж... бавно в полумрака, някъде от дъното на безкрая, започнаха да се ронят кристалчета омаен звук. Те се разливаха грациозно с необяснима тайнствена сила.

Прекрасен звук!

Тръгнах след него.

Неусетно се озовах на седмия етаж. Заслушах се – нечий пръсти милваха пиано. Мелодията ме обгърна. Седнах пред вратата и затворих очи. Някой рисуваше с ноти в тишината.

Слушах. Неусетно увиснах в сияйни открити пространства. Вече не чувствах болката. Един нов свят от красота и тихо смирение изплува от мрака, подаде ръка и ме приюти.

Не разбрах кога, как и защо отворих тази врата и се озовах в храма на Вечността.

Обичам Индийския океан и неговия устрем. Обичам начина, по който тюркоазеното изящество нежно милва брега. Обичам да чувствам как океанът дълбоко вдишва живот и издишва тревожност.

Прилив.

Отлив.

И отново е в устрем! Километри водна шир бягат презглава към брега.

Африканската земя се пробужда под свод от злато. Изгрява огън. Слънцето се разпуква като лале и огрява с меки лъчи простора. Океанът тича през палмите, нахлува в живота на стаята ми и се разлива приливно върху клавишите.

Стоя права до пианото, обута в червени къси панталонки. На седмия етаж, в един блок на ул. „Аугустино Нето“ № 7.

Мапуту, Мозамбик.

Пред мен – голям френски прозорец. Океанът бушува. До мен – Аурелио, португалец. Пианист е. Атлетичен. Изящен. Свири възторжено с изумителна бързина. Музиката сякаш е жива, диша, сгушва се между пръстите му, събира сълзи и за-

лива въздушното пространство с едно чувствено адажио. Танцът върху клавишите се усеща като свещен път към безкрая. Аурелио ги докосва, минава през дисонанси, слага непривични акценти, прави хармония... Тишината се смирява в интервалите.

Едно осемгодишно дете трудно може да стои мирно дълго време. Аз обаче стоя. В плен. Хипнотизирана. Омагьосана. Спокойна. И неспокойна в същото време. На приливи и отливи. В очите ми напират сълзи. Искам да мога това... Искам да мога да свиря! Бавно, бързо, да сътворявам музика, да владея паузи, петолиния, ритъм... Да чувствам енергията на прилива, енергията на отлива... Да създавам магия и тя да е моя!

Идва нова, чисто издържана звучност.

Соната на Шуберт в ла минор.

Музиката прониква в мен. Запалена е искрата! Чувствам блаженство. Видимият свят е погълнат. От нещо невидимо. Нищожна съм. Стопена, допусната до всичко това – звук, ритъм, мелодия.

Свещено е!

Времето спира. Нещо ме всмуква. Мелодията води към недра от любящи вселенски обятия. Прелива през тъканта на времепространството. Влиза в мен. Дарява живот. Съблича мокрото време. Изтрива 17 грешки в червено. Очертава очите с лазурит.

Пренарежда ме бавно.

Смирява душата, а тя хубавее като мекотата и сочността на зряло манго.

Свежест потича в смаяните ми думи, когато питам удивена:

– Маестро, как е възможно да създавате толкова красива музика?... Лявата ръка свири едно, дясната – друго, а в пространството се разлива тази божественост, която като малка възлюбена фея пробужда всичко и внушава, че някъде там, горе, има друга светлина и някаква друга истина...

– Мисли, Dominga (Неделя, от португалски, бел.а.), мисли! – усмихва се Маестро. – Главата ти е дадена преди всичко за да мислиш! Работи усилено, но и остани вярна на сърцето си. Съвършенството далеч не е всичко. В чувството е всичко! Вселената е в теб. Хармонията е в теб. Океанът е

в теб! Но знай... В музиката всичко се променя от паузите. Точно както е и в живота. Който владее паузите, владее мелодията. Мелодията не е в нотите. Тя е в тишината. Тишината е тази, която отключва древните светове, чисти в своя сепъл разкош. И запомни – няма нужда да тичаш, да бързаш, да бягаш все по-далеч!

Маестрото се заглежда към вълните. Тръпнещи, гъвкави, като бели люляци те се откъсват от океана:

– Важно е да бъдеш тук – ми казва унесено. – Да присъстваш, да те има. Да твориш мига тук и сега. Всеки миг. Защото всяко „утре“ е толкова... толкова несигурно...

После ме поглежда топло и продължава да свири.

Тогава се роди Мингу (съкратено от Доминга, бел.а.).

От блестящите дъги, които музиката пръскаше върху водата.

Помня го ясно. Сърцето ми биеше силно. Всяка секунда бе златоносна жила, водеща ме към просветление. Душата ми остана пленена.

Мингу!...

Островна земя в мен, отзивчива към хармонията. Извор. Чистилище. Къс ултрамарин. Моят невидим свят. Необятен, див и смирен, пълен с интуитивна мъдрост и дзен.

Мингу иска да изсвири всяка житейска ситуация като по-висша реалност – драматична, шеговита, нагрята до алено, радостна! Каквото и да предлага нотният лист на живота, Мингу търси хармония. Търси любов. Търси доброта и красота.

Мингу осъзнава текущия миг. Той е езерна свежест. Волята на душата. Нов, необременен от клишетата опит. Най-добрият ритъм на естеството, на интуицията. На Природата. Той е животворната сила за добрина!

Мингу е способен да образува вътрешен екстаз. Ей така, от нищото.

От чистата благодарност пред дара на този живот!

Небето над Мингу не пропада. Ражда се и живее от пролетта на всеки миг. Във вълната... В реалност, която няма предели. В път към безкрайна Божественост.

Мингу е процесът на просветление! Моят възискателен

труд. Прецизните извори и идеалът за съвършенство. Моята обетована земя. Творящото в този свят.

„Който владее паузите, владее мелодията. И мелодията не е в нотите. Тя е в тишината“, повторих наум думите на учителя по пиано.

Настъпи дълга пауза, преди да го разбере.

Пауза от 30 години.

Станах лекар.

През цялото това време моят Мингу се учеше на ренесанс. Верен на своя дълг да стига все по-далече – всеки ден, всеки миг! Във всяка сълзичка, усмивка, рана и парадокс.

Дойде с пулс на колибри. Възбуден, неспокоен. В съзнание. Срамежливо носеше някаква светлина в себе си. И много силно главоболие.

Иван.

Доведоха го близките му. Започнаха да разказват какво се е случило с него, а аз слушах. Мислех в многоточия... Усетих как въздухът в стаята натежава. Имах клиничния усет, че ще бъде сложно.

Бях дежурна в клиниката по неврология. Приех го със съмнение за мозъчен кръвоизлив. Животозастрашаващо състояние. Трябваше да му направя лумбална пункция. Това е манипулация, при която със специална игла се прониква в гръбначния канал, за да се стигне до пространството, изпълнено с ликвор (гръбначномозъчна течност, *бел.а.*). Нормално човешкият мозък плува в този ликвор. Той е нещо като амортизатор, течна среда, която омекотява и предпазва мозъка.

Трябваше да изследвам ликвора на Иван. Пациентът ми лежеше в странично положение с гръб към мен. Приличаше на ембрион – с глава, максимално свита към гърдите, и крака, прибрани към корема.

Сестрата държеше две стерилни шишенца. Потърсих си място за проникване, някъде между израстъците на трети и четвърти поясен прешлен. Иглата за лумбална пункция влезе в гръбначния канал. Усетих, че съм вътре, защото през нея започна да изтича ликвор.